

трѣбваше да пази една линия отъ 100 километра и при туй безъ надѣждата въ ближайше бъдѣще да получи малко или много сериозна подѣржка. Мѣлвата изброяваше силитѣ на Сюлейманъ паша до 60 хиляди. Нравственното прѣвъсходство въ тѣзи минута бѣше тѣй сѣщо на турска страна. Тѣ бѣха нанесли на русситѣ три сериозни побѣди: подъ Плѣвенъ на 8-й и 18-й юлий и при Стара-Загора на 19-й. Въ турската армия бѣше проникнала една самоувѣренность въ възможността да изгонятъ неприятеля си задъ Дунава; тогазъ когато въ редовѣтъ на русситѣ се осѣщаше едно разочорование въ възможността да се побѣди противника съ имѣющитѣ се налични сили, а подкрѣпления можаху да се чакатъ не скоро. Считаше се, че ако Сюлейманъ паша сполучеше да форсира Балкана, той подаваше рѣка въ лѣво на побѣдоносната Плѣвенска армия, и въ дѣсно — на многочисленнитѣ войски на Мехмедъ-Али паша въ четирѣжгълиика на крѣпоститѣ.

При таквизъ трудни условия генералъ Радецки трѣбваше да се нагърби съ тѣжката задача: да запази Балканитѣ, и да не допустне на сѣверъ отъ тѣхъ Сюлеймана.

Послѣдния, слѣдъ четиридневна почивка, най-послѣ рѣши да остави Ст.-Загора и на 23-й юлий се опѣти за Нова-Загора. Първоначално той, повидимому, е ималъ за цѣль да прѣмине прѣзъ Котелъ или Твърдица и като се съедини съ армията на Мехмедъ Али, да настѣпи отъ Османъ Пазаръ за Търново. Такъвъ е билъ плана на главнокомандующия на турската Дунавска армия, на когото номинално бѣше подчиненъ до сега и Сюлейманъ паша. Едноврѣменно съ това, обаче, побѣдителя при Ст.-Загора води енергични сношения съ Цариградъ, съ цѣль да се добие съ пълна независимостъ отъ Мехмедъ-Али и да дѣйствува самостоятелно срѣщу южния руски фронтъ. На 25-й Сюлейманъ пристигна въ Нова-Загора и вече има въ рѣката си редъ документи, въ отговоръ